

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Α γιατί μου ζητάτε να σας συγχωρήσω, δεσποινίς; είπατε στη Λίλα ο Λώρης. Δεν μου κάρφια κανένα κακό. Πονάτε κι' ο πόνο σας ξεχειλίζει, αυτά τ'όχι δλο. Πώς μπορεί λοιπόν να σας παρεξηγήσω; Νά σας παρεξηγήσω... έσας;....

—“Ω, ευχαριστώ, ευχαριστώ, είσατε πολύ καλός μαζί μου. Μία μία και μου ξεφύγαν λόγια που δεν έπρεπε να τα πω ίσως, έπαυσα με και σας ξεξηγήσω τί μου συμβαίνει...”

—“Θέετε να μου πείτε τα μυστικά σας, τις απόκρυφες σκέψεις σας, δεσποινίς Λίλα; Μή γιατί; Νομίζετε πως μπορώ να

σας παρεξηγήσω;

—“Όχι, δεν πρόκειται γι' αυτό, φίλε μου. Πρέπει να μάθετε... Αφήστε με να σας άνοιξω την καρδιά μου. Θά ξαλαμφούσω έτσι όσο δεν φανταζόσαστε.

—Μιλάτε μου τότε, δεσποινίς Λίλα. Μιλάτε μου, σας άκουω προσεκτικά.

—Μου συμβαίνει κάτι το τρομερό, κάτι το άλλολογο, κύριε Λώρη. Τη νύχτα τις πιο πολλές φορές, χωρίς να κοιμάμαι, άκούω τη φωνή της Λίνας. Ναι, της καιμένης μου της Λίνας. Την άκουω καθαρά, έννο είμαι βιθσιμένη σε σκέψεις. Την άκουω μονάχα τ' αυτά τα δικά μου. Είναι πολύ λιτωμένη και φαίνεται σαν να χέριται από πολύ μακριά. Και τα λόγια που μου λέει, είναι πάντα τα ίδια: «—Λίλα, φρονάζει ή σκοτωμένη αδελφοπού μου, Λίλα, άγαπητή μου, έκδικήσου με... έκδικήσου με!»

Δεν το έχω άκουσει μονάχα μια φορά αυτό, για να πιστέψω πως γελάωμεν, ούτε δύο, ούτε τρεις. Τ' άκουω συνεχώς άσ' την ημέρα που ξαναγύρισα σπίτι. Τ' άκουω καθαρά. Ή σκοτωμένη αδελφή μου δεν βρισκει, φαίνεται, ήσυχια στον κόσμο που μίσησε για πάντα. Τη βλέπω ολοκλήρωτη μπρός μου και στα άνωρά μου. Ή πληγή του στήθους της είναι άναρχη και άμωροσε. Μου τη δείχνει, βάζει το χέρι της στο χεστό της αμα, το σπρώχνει ψηλά και μου φρονάζει τα ίδια λόγια, πάντα τα ίδια: «—Έκδικήσου με!... Έκδικήσου με!...»

‘Ο Λώρης άκουγε με την καρδιά σπυγμένη. Σιγά—σιγά είχε ριζώσει και στη δική του ψυχή το μίσος κατά του Βρανά, ο πόθος της έκδικήσεως...

Και, γυρνώντας στη Λίλα, της έσφιξε το χέρι και της ειπε:

—Ναι, έχετε δίκιο... Σας πιστεύω... ‘Ας έλιψουμε... ‘Ο Θεός είναι μεγάλος... Θά ρθη κι' ή ημέρα της έκδικήσεως.

Τ Ο Μ Ο Ι Ρ Α Ι Ο

Πλησίαζε το ξωκ.

“Όλα γύρω ξαναγεννιόντουσαν... Ή Φύσις γιώρταζε...”

της)...“Όραία μου βασίλισσα, σ' αγαπώ!... Είσαι δική μου... Δική μου...”

POZEMONTH.—Ναι, δική σου... Μά όχι ακόμα, όχι ακόμα... Περιμένε λίγο... Δώσε μου ένα ποτήρι...

(‘Ο σκλάβος της δίνει ένα κρυστάλλινο ποτήρι. Ή Ροζεμόνη τη το παίρνει και το γεμίζει από το αμα του ‘Αλέξινου, που τρέχει άφθονο από την πληγή του).

POZEMONTH, (άδειάζοντας το ποτήρι με το αμα του ‘Αλέξινου στο κρανίο του πατέρα της).—Πατέρα, πατέρα μου, με τόρα κι' ένθ από το αμα του φονιά σου... Σε κερνά έγώ, πατέρα, ή κόρη σου, ή Ροζεμόνη... Πιέ, πατέρα... Εύδράνσου... Έκδικήθηκα!... Έκδικήθηκα!... (‘Αξάρνα τα μάτια της γυλοκοποιών δαπαία. Ήνα φαικότο γέλιο την συνταράζει όλόκληρη).—Έκδικήθηκα, πατέρα!... Χά! Χά! Χά!... Έκδικήθηκα!... (Τρελλή, έξαλλη, ανοιχτόζα και χειρονομώντας θράνιει από την αίθουσα, διασχιζέι τους διαδρόμους, κατεβαίνει κάτω και χάνεται μέσα στο σκοτάδι...).

‘Ο θεατρικός κόσμος βρισκότανε σε ζήνη. Οι διασάρχει συγκεντρώναν τους θύσους τους στο καφερένιο ‘Η ‘Αργολίς και στο ποδοδρόμιο του καφεριένου του Δημοτικού θεάτρου γινόντουσαν σπινθηροειδείς και παζαρέμματα, συντασσόντουσαν γρήγορα—γρήγορα κι' υπογραφόντουσαν συμβόλαια.

Οι καλύτεροι ήθατοιοι κι' ή πιο φημισμένες θεατρίνες είχαν κερπωθεί και όλες σχεδόν, είχαν υπογράψει τα συμβόλαια, είχαν πάρει τη σχετική προκαταβολή κι' είχαν άρχισει πρόβες.

Πρώτη και καλύτερη, είχε προσληφθεί στον όπερατικό θίασο του Κονταράτου ή Φλώρα. Ήταν κατενχαριστημένη γι' αυτό κι' έδειχνε παντού το συμβόλαό της. Περιφανερότανε που θάπαιζε μαζί με την ‘Ενσκέλ ως σομπερέττα.

Ή όπερέττα, με την όποία θ' άρχιζανε παραστάσεις άνημερο τη Λαμπρή, ήταν ένα βιεννέζικο μονακό άριστογύμνα.

Ή Φλώρα είχε ξεθεωθεί στις πρόβες, και δεν της έμικε καθόλου κωφός. ‘Απ' τη μόδιατρα της στο θέατρο κι' άπ' το θέατρο στη μόδιατρα κι' από και στην καπελλού, γι' τις φορεσιές και τα καπέλλα που θά φορούσε στο έργο αυτό.

“Όλ' αυτά τα λούσα είχαν βέβαια λεφτά και λεφτά. Μά της Φλώρας δεν της κωφόταν κωφάρι.

—“Άς εινε καλά ή εσάσση μου, έλεγε.

‘Όνομάζε εσάσση της;—ποίν ήλλο;— το Βρανά.

Σάν να τον είχε κταραστεί ο Θεός, ο Γιώργος σουρνόταν άζώμια πίσω άπ' τον ποδογύφο της, είχε γίνει ο ίσκιος της.

Την άγατούσε σαν τρελλός, σαν μαγκαζός. Ήταν πρόθυμος να θυσάση γι' αυτή τα πάντα, χρημάτα κι' άξιοπρέττα. Πριν προσληφθεί άζώμια σε θίασο ή Φλώρα, ο Βρανάς ήταν πρόθυμος και να πληρώση για να την πάρουν άζώμια.

Όταν τέλος προσελήθη στην καλύτερη την έποχή ένεινη όπερέττα της ‘Αθήνας, άνάλαβε αυτός άσυνλόγηστα δά τα της τα έξοδα. Οι λογαριασμοί, άπ' τα κερσόν του μαγκαζιά ως τις πιο βαρύτητες κι' άκροφρενικές τοιαύτες, πληγαν σ' αυτόν. Κι' ο Βρανάς πληρώνε... πληρώνε, χωρίς μέτρο, χωρίς συγκρατημά, με προθυμία κι' άμωλιά.

‘Ασκή να ήταν εύχαριστημένη μαζί του ή Φλώρα. Αίτός ήταν ο μόνος του πόθος. Τα έξοδα δεν τα λογάριαζε...

Είχε πάρει τον τελευταίο κωφό το κερσίο του άπ' την κληρονομία ένός θείου του που πέθανε στον Καναδά κι' άφρεσε σπουδατική περιουσία στους δικούς του. Τα χρημάτα αυτά, τ' άποχημένα άπ' το γέρο θείο του με τόσες άγονίες και ίδρωτες, τα σπάρταζε τόρα, χωρίς να τα πονάη. Και γιατί να τα πονάη; Σάμπως δούλεψε μεροκάματο για να τα κερδίση;

Μ' όλες που όμωσ αυτές τις θυσίες και μ' όλη του την άφοσίωση στη Φλώρα, ή κληρονη και σκληρή θεατρίνα δεν του είχε δώσει ούτε ένα κηλοστό της καρδιάς της.

Τόν έπρεπε με ύποσχέσεις για να μην τον χάση, του φερνόταν με φρέιπτα κωλοσύνη και στο βάθος τόν άηδίαζε και τόν μωπούσε.

‘Αν ήταν παθολογικός ο έρωτας του Βρανά για τη θεατρίνα, παθολογικό ήταν και το μίσος της θεατρίνας έναντίον του.

Δέν είχε ξεχάσει ή Φλώρα την ύπόχρεση πουδωσε στον έαπό της, τόν όμοιο ποθνε να παιδέψη και να έκδικηθη το Βρανά για την άπαρηφραία πουδαίξε στις δεσποινίδες Λιναρδή, τα θήματά του, για το κωλογύμνα που δούραζε εις βάρος μιας οικογενείας, που του είχε φρεθεί τόσο ειγενειά κι' έγνάφια.

Πρό του θράματος, ή Φλώρα μωπούσε τις δεσποινίδες Λιναρδή, χωρίς να τις έξηη καλά—καλά. Μετά το θράμα όμως, πόνεσε γι' αυτές, έννοιασε τη συμπάθεια που αισθάνεται ή μά γυναίκα για την ήλλη, όταν μάλιστα ή ήλλη αυτή τυραννέται και καταστρέφεται από έναν άνδρα.

‘Ενας άλλος άνθρωπος, θά καταλάβαινε άμέσως τις πραγματικές διαθέσεις της Φλώρας και θάδωσε. Το Βρανά όμως τόν είχε τυρώσει το πάθος...

Την ίδια αυτή έποχή, ο Λώρης περιούσε πολύ κούσιμες ήμέρες. ‘Εμπνε κλεισίματος σπίτι του, με το κεράλι διαρκώς σκυμμένο, σκεπτόταν κι' άναστίνεως. Μάταια προσπαθούσε να τόν παρηγορήση ή γρηά σπαυνοκωκινρά του. Ή παραδόσεις του στο άλκατο τόν ‘Ελληνίδων είχαν διακαίει και βρισκόταν σε οικονομικές στενοχωρίες. Τέλος, άπόφασσε να έργασθη ως μουσικός. ‘Επαιζε θαυμάσιο βιολί και ζήτησε στην άρχη να βοηθ μαθημάτα. (Ακολουθεί)

Με το κεράλι διαρκώς σκυμμένο, σκεπτόταν κι' άναστίνεζε...